

[Christophersen.]

lang række indkomstdannelser i det danske samfund, og det gør man naturligvis, fordi det modsvarer den finanspolitik, som også kommer alle indkomstgrupper i det danske samfund til gavn.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale, at folketingets partier nu samler sig om et alvorligt, men også positivt samarbejde. Jeg tror, vi her står over for nogle problemer, som de fleste af os vil erkende at vi ikke slipper uden om; hvis ikke vi får dem løst nu, ja, så vil de møde os igen på et senere tidspunkt, men da vil de befinde sig på et endnu højere niveau og derfor være endnu vanskeligere at løse. Jeg tror derfor, vi skal benytte den lejlighed, vi nu har, til virkelig at gennemføre de nødvendige foranstaltninger.

Dahlgaard (RV):

Jeg er enig med hr. Christophersen i, at vi bør gå i gang med at prøve på at løse de problemer, som de foreliggende lovforslag beskæftiger sig med, men der kan måske være grund til ligesom at slå lidt koldt vand i blodet. Den økonomiske situation, vi befinder os i, har så mange selvmodsigende træk, og når de politiske partier ligesom famler lidt i halvblinde for at prøve at finde frem til den ideelle løsning og ikke finder den, så er det nok, fordi den ideelle løsning simpelt hen ikke eksisterer. Men vi skal jo gå i gang med opgaverne alligevel og prøve at få det bedst mulige ud af situationen.

Vi kan vel støtte os til, at vistnok alle her i landet er enige om, at pris- og omkostningsudviklingen er løbet løbsk, og at man bør prøve på at bringe udviklingen under kontrol. Der kommer stærke prisstigninger til os udefra, og det stiller os over for alvorlige problemer. Det er dog problemer, som vi har fælles med den øvrige verden. Herudover har vi imidlertid omkostningsstigninger, der skyldes den måde, vi selv har indrettet os på. Det er altså de såkaldte indenlandsk betingede omkostningsstigninger, og de er i en vis henseende alvorligere. Det er disse omkostningsstigninger, der har ansvaret for, at omkostninger og priser her i landet stiger noget stærkere end i andre lande og derved udsætter vores produktion og beskæftigelse for risiko.

Jeg tror som sagt, der er almindelig enig-

hed om, at sådan forholder det sig. Jeg kan ikke tvivle på, at f. eks. også LO med bekymring må se på en udvikling, der svækker erhvervslivets muligheder for at konkurrere med udenlandske erhverv og derved udsætter LOs medlemmer for arbejdsløshedsrisiko. Derfor har det overrasket mig, at LOs ansvarlige ledere har taget så stærk afstand både fra regeringens forslag og fra andre tanker, der går ud på at få dæmpet virksomhedernes omkostningsudvikling. Jeg forstår for så vidt bedre, at de offentligt ansattes organisationer kan tillade sig at se stort på den side af sagen. Deres medlemmer har en tryk ansættelse, og den trykke ansættelse ved offentlige virksomheder anfægtes ikke ved, om disse offentlige virksomheders lønomkostninger bliver lidt større eller lidt mindre.

Jeg vil gerne gøre den bemærkning, at jeg synes, de store organisationer her i landet ofte er lidt for hurtige til at tage stilling til de spørgsmål og problemer og forslag, der kommer frem. Det er næsten, som om det er journalisterne, der bestemmer, hvornår en organisationsleder skal tage standpunkt og stilling til et måske kompliceret spørgsmål, og det tror jeg oprigtigt talt ikke at organisationernes medlemmer kan være interesseret i. Helt konkret kan hverken LO som organisation eller de enkelte løntagere, som er tilsluttet LO, være interesseret i, at virksomhedernes lønomkostninger stiger 2-3 gange så stærkt som den værdi, dyrtidsportionerne har for de enkelte løntagere.

Så meget om baggrunden for de forslag, vi skal drøfte.

Regeringens forslag går ud på at sætte løninflationen i skammekrogen i et års tid. De tanker, vi fra radikal side har fremført, går til dels ud på det samme. Der kan vist være grund til at fastslå, at de ideer, man kan få, og som går ud på at bremse dele af omkostningsudviklingen ved, hvad man dog vistnok har lov til at kalde kunstige midler, de har det ved sig, at de kun kan bruges i et begrænset omfang og kun i en begrænset periode. Den indestængte løninflation skal jo før eller senere slippes løs igen, og det er vigtigt, at det sker på et velovervejet tidspunkt, og at det sker på en hensigtsmæssig måde.

Derfor har vi i det radikale venstre den opfattelse, at den alvorligste mangel ved